

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 101/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/2004 a jeho uznesením z 15. septembra 2005 a postupom Krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 a jeho uznesením z 27. februára 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. januára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 25. januára 2007 a 18. apríla 2007, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/2004 a jeho uznesením z 15. septembra 2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 a jeho uznesením z 27. februára 2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že je účastníkom súdneho konania o zaplatenie 24 177 Sk s prísl. vedeného okresným súdom pod sp. zn. 16 C 101/04 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 32 Ro 3477/02 a sp. zn. 40 Ro 4902/02) v postavení žalovaného. Podľa názoru sťažovateľa zákonná sudkyňa koná protizákonným a protiústavným spôsobom a v rozpore s medzinárodnými dohovormi. Predmetné konanie malo byť podľa neho „*dávno zastavené*“, lebo žaloba bola podaná po premlčacej lehote, keďže poistná udalosť sa stala 2. novembra 2000 a žaloba bola podaná 15. novembra 2002. V tomto konaní sťažovateľ žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Zákonná sudkyňa nevyhovela jeho žiadosti a uznesením sp. zn. 16 C 101/04 z 15. septembra 2005 mu nepriznala oslobodenie od súdnych poplatkov, čo potvrdil aj krajský súd v uznesení sp. zn. 8 Co 392/05 z 27. februára 2006. Sťažovateľ preto 19. mája 2006 podal dovolanie, ktoré však bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 49/2007 zo 14. marca 2007 zastavené, pretože nebol zastúpený advokátom a jeho žiadosti o ustanovenie advokáta v dovolacom konaní prvostupňový súd nevyhovela.

Sťažovateľ okrem iného poukazuje aj na to, že zákonná sudkyňa v predmetnej veci rozhodovala o jeho oslobodení od súdnych poplatkov v inom konaní vedenom okresným súdom a jeho žiadosti vyhovela, pritom jeho osobné, majetkové a zárobkové pomery boli totožné.

Podľa sťažovateľa boli postupom okresného súdu a krajského súdu porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava porušujú základné práva MUDr. D. B. podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2, podľa čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 medzinárodného dohovoru.

II.B. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. každú sumu vo výške 50.000,- Sk do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.C. Sudkyňa JUDr. A. S. je povinná zaplatiť MUDr. D. B. satisfakciu vo výške desaťnásobku sumy (ktorú požadovala K.) 24.177,- Sk plus úroky z omeškania vo výške 17.6 % odo dňa 12. 05. 2001 do zaplatenia, všetko do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.

II.D. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť trovy konania advokátovi, sťažovateľovi a Ústavnému súdu do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.E. Ústavný súd Slovenskej republiky zastavuje konanie 16 C/101/04 na Okr. súde BA III!“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru nečinnosťou, ako aj podľa neho nesprávnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 101/2004 a jeho uznesením z 15. septembra 2005 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 392/05 a jeho uznesením z 27. februára 2006.

Ústavný súd zistil, že tak sťažnosť sťažovateľa z 27. decembra 2006, ako aj jeho doplnené podania z 22. januára 2007 a zo 14. apríla 2007 obsahujú hrubo urážlivé výroky, dehonestujúce a neopodstatnené obvinenia adresované nielen voči viacerým sudcom pôsobiacim na okresnom súde („*plevelná sudkyňa*“, „*výkon tejto sudkyne skutočne pripomína hrátky rozmazaného mafiánskeho decka*“), ktorý je druhým účastníkom tohto konania (t. j. odporcom v tejto veci), ale i voči sudcom ústavného súdu [„*napokon sa do cesty postavil aj Ústavný súd osobou JUDr. (...), ktorý miluje výtržnosti sudkyne (...) a má z jej výčinov úprimnú radosť*“, „*mafiánske vyčínanie sudcov*“]. Predmetné výroky a vyjadrenia sťažovateľa okrem iného neprimeraným spôsobom obviňujú sudcov ústavného súdu z nespravodlivého rozhodovania vo vzťahu k poškodeným, naznačujú zaujatosť sudcov ústavného súdu pri ich rozhodovaní v prospech sudcov všeobecných súdov a pod.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými v jeho podaniach prekročil hranicu únosnej kritiky a hrubo urážal nielen druhého účastníka

konania (resp. sudcov tohto súdu), ale i samotný ústavný súd, resp. jeho sudcov, a to v rozpore s princípom zachovávanía úcty k právam iných, ktorý má byť v rámci občianskoprávneho konania v súlade s § 1 a § 2 Občianskeho súdneho poriadku rešpektovaný všetkými účastníkmi konania, a z ktorého vyplýva i požiadavka, aby účastníci konania rešpektovali ľudskú dôstojnosť, občiansku česť i osobnosť ďalších účastníkov konania, ale i samotného vo veci konajúceho súdu tak vo svojich písomných, ako i verbálnych prejavoch.

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii druhého účastníka konania, ako i samotného rozhodujúceho súdu, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a z tohto dôvodu bolo už ďalej bezpredmetné rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Na záver možno preto uviesť, že súčasťou zákonom predpísaných náležitostí návrhu na začatie konania podaného ústavnému súdu je aj primeraná slušnosť vo vyjadrovaní, na čo už bol sťažovateľ rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 52/06 zo 14. februára 2006 upozornený, avšak napriek tomu vo svojom podaní tieto výroky opätovne použil.

V prípade hrubo neslušného alebo urážlivého obsahu takéhoto návrhu môže byť tento odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pokiaľ záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2007